

Teď mi dej kozu a pohár: chci ulít z prvního mléka
na počest milým Múzám. Tak, Múzy, buďte mi sbohem,
stokrát sbohem; snad lépe než dnes vám zazpívám příště.

Pastýř koz

Ať se ti líbezná ústa, Thyrside, naplní medem,
naplní nečistším medem, fik z Aifila ať je ti sladkou
pochoutkou! Tak jako ty — ani cikáda neumí zpívat.
Tady máš, příteli, pohár a přesvědč se: nevoní krásně?
Jako by ve svých zdrojích jej vypláchly rozkošné Hóry.
Kissaito, pojď, a ty si ji podoj! Přestaňte, kozy,
nedovádějte tady, sic kozel příběhne na vás!

2/ KOUZELNICE

Kde je ten vavřík, kde kouzelné byliny, Thestylido?
Červenou vlněnou stuhou mi oviň obětní pohár!
Svého milence, který mě trápí, připoutám kouzly.
Už tomu dvanáct dní, co bídák nepřišel ke mně,
ani mi na dveře netlouk', ničema, ani se neptá,
jsem-li živá či mrtvá. To jistě zanesli jinam
přelétavé to srdce jak Afrodité, tak Erós.
Půjdu hned zítra tam do paléstry, k Tímagetovi,
až pak ho uvidím, řeknu mu do očí, jak se mnou jedná.
Teď však ho připoutám zápalnou obětí. Zasvit mi, Luno,
krásně, bohyně, zasvit! Chci vzývat tichounce tebe,
ale i Hekatu styžskou, psům hrůzu nahánějící,
když kolem tratolišť krve a hrobů se ubírá mrtvých.
Vítej, Hekato děsná: svou přízní k šťastnému konci
provázej všechna má kouzla, ať zmohou tolik co Kirké,
nebo co Médeia zmohla, co mocná Perimédeia!

Mého milence zaveď k mým dveřím, kouzelný kruhu!
Nejdřív se spálí ta ječná mouka. Tak už ji nasyp,
Thestylido! Ničemné děvče, kams dala rozum?
Snad už i tobě, ty hanebnice, budu jen pro smích.
Sypej a přitom říkej: „To Delfidovy jsou kosti.“

Mého milence zaveď k mým dveřím, kouzelný kruhu!
Delfis utrápil mne, teď já zas na jeho trýzeň
spaluji vavřík; a jako se vzňal a hlasitě praská,
až pak najednou shoří, že prášku nezbuďe po něm,
podobně žárem lásky i Delfis ať změni se v popel!

Mého milence zaveď k mým dveřím, kouzelný kruhu!
Jako ta podoba z vosku teď přispěním bohyně jihne,
podobně ve svém srdci ať láskou zjihne i Delfis!
Jako ten kovový kruh se zmítá Afrodítinou
přízní, stejně ať Delfis se zmítá u mého prahu!

Mého milence zaveď k mým dveřím, kouzelný kruhu!
Nyní spálím ty plevy. Ó Hekato, ty přece pohneš
železnou branou i v Hádu a všim i nejnehybnějším —
Thestylido, neslyšíš psy, jak po městě vyjí?
Bohyně jistě je na rozcestí. Na cimbál uhoď!

Mého milence zaveď k mým dveřím, kouzelný kruhu!
Hle, již utichlo šumění větrů, utichlo moře,
jenom to trápení v srdci se nechce ztišit a nechce;
celá po něm jen hořím, a zatím Delfis, ach běda,
neučinil mě chotí, jen špatnou a necudnou holkou!

Mého milence zaveď k mým dveřím, kouzelný kruhu!
Tříkrát ulévám tobě, Hekato, tříkrát pak volám:
ať už s ním lehává na lůžku žena, nebo snad mladík,
ať k nim ochladne tak, jak rychle ochladl Théseus
ke krásnovlasé Ariadně na Naxu tenkrát!

Mého milence zaveď k mým dveřím, kouzelný kruhu!
„Koňská vzteklost“ je arkadská bylina: kdejaké hříbě,
kdejaká hbitá klisna je na horách po ní jak vzteklá.

Stejnou vášní ať rozníceného spatřím i jeho,
jak se z paléstry řítí, a rovnou do domu ke mně!

Mého milence zaveď k mým dveřím, kouzelný kruhu!
Tuhle třáseň měl na plášti Delfis, potom ji ztratil.
Tu teď rozškubám v kousky a hodím v zuřivý oheň.
Eróte, jaký jsi trapíč, ach běda! Proč ses tak přísál
jako ta pijavka ke mně a všechnu krev jsi mně vypil?

Mého milence zaveď k mým dveřím, kouzelný kruhu!
Rozetřeného mloka k své zhoubě vypiješ zítra.
Thestylido, teď tyhle byliny, dokud je temno,
na práh mu rozmačkej, na horní práh (já srdcem jsem
k němu

poutána, o mne však on už nikterak nedbá) — a přitom
říkej a plivej: „Já Delfidovy teď roztírám kosti!“

Mého milence zaveď k mým dveřím, kouzelný kruhu!

(Služka odejde)

Konečně zase sama! Tak čím a odkud teď začít
s nářkem na to mé hoře? A kdo mi zplodil ty strasti?
Anaxó Eubúlovna šla v slavnostním průvodu kdysi
do háje Artemidina a nesla posvátný košík.

V průvodu vedli i spoustu zvířat, dokonce lvici.

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Luno!
Theucharidova chůva z Thrákie (bůh jí dej nebe!)
byla mou sousedkou tenkrát: i naléhá na mne a prosí,
abych šla s ní se podívat na slavnost. Oblékla jsem si —
nešťastná — řízu z bledounek bavlny s překrásnou
vlečkou,

přes ni heboučkový pláštík, plášť Klearistin, a šla jsem.

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Luno!
Asi tak v půli cesty, kde dům je Lykónův právě,
zahlédnu Eudamippa a s ním šel náhodou Delfis,

po tváři plavé chmýří, že protěž takové nemá;
oběma hrud se jen leskla (tak ty snad nezáříš, Luno):
právě se vraceli po skvělých výkonech z gymnasia.

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Luno!
Jak jsem ho zhlédla, jak jsem se popletla, jaký to pocit
nešťastným srdcem mi projel! Má tvářička zbledla,
a průvod

pak mi už nebyl ničím; a jak jsem se dostala domů,
sama už nevím. Jak v těžké horečce, slabá až běda,
po deset nocí a po deset dní jsem nesešla z lože.

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Luno!
Moje růžová pleť teď často byla jak z vosku,
všechny vlasy mi slezly a vůbec nezbylo ze mne
nic než kosti a kůže. Ach, ke komu tenkrát jsem nešla,
u které zařikačky jsem netloukla na dveře? Marně!
Nebylo úlevy žádné; a plynul a míjel den za dnem.

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Luno!
Konečně s celou věcí se svěřím po pravdě služce:
„Thestylido, jsem těžce nemocna, pomoz mi rychle!
Nešťastnou hlavu mi popletl Delfis. Seber se tedy,
k Tímagetově paléstre jdi a vyčihej si ho;
tam totiž chodí, jak víš, a tam i nejradši mešká.“

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Luno!
„Až pak ho zastihneš, bez svědků ovšem, tiše mu kývni —
Simaitha něco ti chce,“ mu vyříd a zaveď ho ke mně!“
Tak jsem jí řekla, a služebná šla a přivedla ke mně
Delfida — okouzující zjev. A jen jsem ho zhlédla
právě se ubírat přes práh mých dveří lehounkým
krokem —

poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Luno —
více než ledový mráz mnou zachvěl, z čela mi stékal
najednou v celých potůčcích pot jako krůpěje rosy,
slůvka jsem nebyla mocná a ani jsem neřekla tolik,

kolik ze spaní dítě, když s pláčem volá svou matku.
Celé mé půvabné tělo teď ztuhlo v panenku z vosku.

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Luno!
Když pak mě necita spatřil, tu sklopil k zemi své oči,
na lehátko si sedl a takto hovořil ke mně:
„Tím, žes mě pozvala dřív, než sám jsem přišel já k tobě,
Simaito, o tolik předstihlas mne, oč onehdy zase
hezkého Filína předstihl já v tom závodě během.“

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Luno!
„Byl bych přišel, ba přišel — je sladký Eros mým
svědkem —
v průvodu dvou nebo tří mých druhů již začátkem noci,
s jablky, darem Dionýsovým, v úkrytu šatů;
na hlavě topolu snítku, tak milou Hérakleovi,
byl bych si kolem dokola ovinul nachovou stužku.“

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Luno!
„Kdybych byl od vás býval přivítán, byl bych měl radost
(jsem prý hezký a mám se prý k světu, říkají o mně):
byl bych jen zlíbal tvé krásné rty a šel se pak vyspat;
kdybych byl dostal košem a našel závoru v dveřích,
byl bych šel podruhé k vám, ale v průvodu loučí a seker.“

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Luno!
„Myslím, že na prvním místě jsem Kypridě zavázán
díkem,

po Kypridě však, dívko, hned tobě; zachránilas mě
tím, žes mě pozvala do domu k sobě, z velkého ohně:
beztak mě málem už ničil... Jak často roznítí Eros
mnohem hroznější žár než výheň liparských sopek!“

Poslyš, jak se má láska zrodila, velebná Luno!
„Z ložnice vyhání pannu, když slepou vášní ji zmámil,
vyhání mladou žínku z podušek, ještě než zchladly
v manželském loži...“ Zde skončil. Já důvěřivá jak dítě
chopím se jeho ruky a klesám na měkké lůžko.

Brzy nám tělo jen hořelo na těle, sálaly tváře
jako dřív nikdy a my si šeptali, šeptali sladce.
Abych však nebyla příliš rozvláčná, milostná Luno:
stalo se vůbec všechno, a oba jsme došli svých přání...
Nikdy pak na mne se nehněval on až do věřejška,
ani ne já zas na něj. Až dneska! Zavítá ke mně
matka Melixina a Filisty, flétnistky samské,
právě když z Ókeanu se rozjížděli už hřebci
s vozíkem Jitřenky růžovolokté k nebeské báni.
Vyprávěla mi leccos, a že prý Delfis má lásku,
po kom však vlastně touží, zda po dívce zase či chlapci,
přesně prý neví; jen tolik, že pořád plnil si pohár
čirým vínem své lásce na zdraví, až pak prý odběh',
že prý musí „ten milý“ mu dům teď ozdobit věnci.
Tolik mi sdělila ona má známá; nikdy mi nelže.
Dříve přicházel ke mně i třikrát a čtyřikrát za den,
s olejem lahvičku dórskou si častokrát nechával u mne:
nyní už po celých dvanáct dní mi nepřešel přes práh:
nejspíš s nějakou jinou se laská, o mne už nedbá.
Nyní ho připoutám těmito kouzly; jestli i potom
bude mě soužit, bůh svědkem, že zabuší na bránu smrti.
Takové zhoubné jedy mám v zásobě ve skříni pro něj,
královno, assyrský host mě naučil míchat ty jedy.

Sbohem, velebná Luno, zas v Ókean obrať své hřebce;
já pak své hoře zas dále ponesu, jak jsem je nesla.
Sbohem, ty běloskvoucí, a sbohem i ostatní hvězdy,
provázející Noc, tak tiše jedoucí nebem!

3/ ZASTAVENÍČKO

Půjdu teď zazpívat Amaryllidě; zatím se pasou
na tom kopci mé kozy a Týtyros bude je hlídat.

Kyniska — nic, a já vedle! Nu, jak mi bylo, snad chápeš.
 „Vidělas vlka, žes nemá?“ řek' žertem kdosi. Tu ona:
 „Jak jsi vtipný —“ a hoří, že svíčka chytla by od ní.
 Ano, Vlk je to, Vlk, je synem souseda Laba,
 hoch jako jedle, jemný, ba krásný, říká se o něm.
 Po něm se touhou jen rozplývala. Dojemná láska!
 Však se to doneslo kdysi až ke mně, ovšem jen trochu,
 přesto — nu starého vrtáka znáš — já nepátral po tom.
 Když pak jsme všichni čtyři až po krk zabředli v pitku,
 začal ten Thessalan zpívat, a zase o „vlku“, znova,
 takovou potouchlou píseň, ten zloduch. Najednou se ti
 Kyniska rozbřečí tak, že docela malinké dítě,
 když se mu zachce matčina náručí, nepláče tolik.
 Já — inu znáš mě přec, Thyónichu — dal jsem jí pěstí
 přes tvář a ještě pak jednu. Jen šaty si zvedla a rychle
 odtud. Já za ní: „Ty bídnice jedna, nejsem ti hezký?
 Jiný, dražší ti přirostl k srdci? K jinému táhni,
 jen se s ním pomazli, děvko, když pro něj cedíš ty slzy!“
 Podá-li v podkrovním hnízdě svým dětem vlaštovka sousto,
 mžikem odlétne nazpět a shání potravu jinou —
 Kyniska z měkkého lože se ještě rychleji zvedla,
 proběhla dvojími dveřmi a dál, kam nohy ji nesly.
 „Chytej srnu, když upláchne do lesa,“ přísloví říká.

Dvacet to dní, pak osm, pak devět, zas deset a po nich
 dnes je to jedenáct; dva — a budou dva měsíce, co jsme
 od sebe odloučení — tu dobu si nestříhám vlasy.
 Vlk jí teď vším — a Vlku i v noci otvírá dveře;
 já ovšem dnes jí nejsem už nic, jsem hotová nula,
 odstrčený jsem chudák, už naprosto poslední v řadě.
 Kdybych se doved' jí zřici, pak všechno bylo by dobré;
 teď však — jak jenom z toho? Nu, jak se říká, „mysl
 v pasti“!

Na lásku beznadějnou lék žádný myslím že není —
 leda snad jeden: můj přítel Simos miloval dceru
 Epichalkovu; odplul a uzdraven vrátil se domů.
 Pustím se přes moře taky; je možné, nebudu prvním,
 nejhorším také snad ne, ale prostředním vojákem jistě.

Thyónichos

Kéž se ti podle přání dařilo, po čem jsi toužil!
 Chceš-li ovšem jít odtud, pak věř, že skvělejší službu
 nežli u Ptolemaia muž svobodný nenajde nikde:
 laskavý, přítel Múz, vždy dvorný, okouzlující,
 dobrý znalec svých přátel, a nepřítel ještě snad lepší,
 na všechny strany štědrý a k prosbám nikdy ne hluchý —
 opravdu král. Chtít všechno od něho ovšem se nesmí.
 Máš-li tedy, můj Aischine, chuť si na pravé rámě
 připnout vojenský plášť a v pevném postoji čelit
 smělému nepříteli, když se štítem na tebe žene,
 rychle jen do Egypta! Svě dílo začíná stáří
 od skrání na každém z nás, pak plíží se k bradě a potom
 postříbří vousy; když nohy se třesou, je na skutky pozdě.

15/ SYRÁKÚSANKY NA SLAVNOSTI
 ADÓNIDOVĚ

Gorgó (k služce)

Práxinoá je doma?

Práxinoá

Ba, doma. Konečně, Gorgó!
 Opravdu zázrak, že jdeš. Tak rychle, Eunoo, přines
 židli a polštář!

Gorgó

Stačí úplně.

Práxinoá

Sedni si, Gorgó!

Gorgó

Stěží popadám dech. Já sotva ti vyvázla živá,
Práxinoo, z té hromady lidí, hromady vozů.
Všude vojenské boty a všude vojáci v pláštích,
cesta nebere konce, a k tobě — příšerná dálka.

Práxinoá

To ten můj ztřeštěnec proved' mně naschvál: na konci
světa
najal díru, ne byt, jen proto, aby z nás každá
bydlela jinde. Je pořád ten starý, vtělený zloduch.

Gorgó

Takhle mi o svém muži už nikdy nemluv, má drahá,
když je maličký tady! A jak si tě prohlíží, vidíš?
Neboj se, Zópyriónku, mé zlato! Nemyslí tátu.

Práxinoá

Dobré nebe, to dítě to chápe!

Gorgó

Táta je hodný.

Práxinoá

Tak se ti onehdy táta — nu, u nás je „onehdy“ všechno —
vypravil pro trochu sody a léčidla, do krámu někam:
se solí přišel domů. Je stejně dlouhý i hloupý.

Gorgó

Docela stejně s mým Diokleidem. Outrata děsný!
Včera ti za sedm drachem pět ovčích kůží mi přines' —
srst jak ze psa a cáry a špína. Pracuj a dří se!
Ale už honem si vezmi plášť a spínej si řízu:
chceme se podívat na Adónida, nahoru na hrad
nejbohatšího krále; prý skvělé věci tam chystá
Ptolemaiova choť.

Práxinoá

Nu, velmožným všechno je možné.

Gorgó

Kdo se nebojí kroku, má peciválům co říci.
Ale už dělej, ať jdeme!

Práxinoá

Kdo nedělá, nevyjde z neděl.

(K sluzce)

Eunoo, seber prádlo a polož je do cesty pěkně,
trdlo, tak jako tenkrát, ať kočkám dobře se leží!
Mrskni sebou a pro vodu běž, chci především vodu.
Zas nese mýdlo; tak sem s ním! A proč hned hromadu
mýdel?
Nalej mi vodu! Ty huso, mám celou košili mokrou.
Dosti: a teď jsem jakžtakž umyta — s pomocí boží.
Kde jsou klíče od velké skříně? Honem je přines!

Gorgó

Práxinoo, ta skládaná říza skvěle ti padne.
Kolikpak asi tě stála na stavu, řekni mi pravdu!

Práxinoá

Radši mně nepřipomínej, Gorgó; víc než dvě miny ryzího stříbra, a práce, že div jsem nezhrbatěla.

Gorgó

Však také dopadla, jak sis přála.

Práxinoá

Myslím, že ano.

Přines mi ještě pláštík a hezky mi nasaď ten klobouk! S námi nemůžeš, dítě; hů, hů, tam kousají koně. To si plakej, jak chceš, ale mrzáka z tebe mít nechci. Pojďme! Frygie, vezmi si chlapce, hraj si s ním trochu, zavolej do domu psa a dveře do dvora zamkni!

(Obě ženy vyjdou na ulici se služebnou Eutychildou a Eunoou.)

Bohové, jaké davy! Je vůbec možno se prodat touhle spoustou a vřavou? Jak mravenci, k nespočítání. Kolik záslužných skutků náš Ptolemaios už proved', co jeho otec je u bohů tam! Dnes neohrožuje žádný zločinec chodce svou egyptskou potměšilostí, jak si tu s námi hrála ta prohnaná někdejší cháska šeredných taškářů, pradarebáků, ve všem si rovných. Drahá Gorgo, co bude s námi? Závodní koně královi!... Prosím vás, člověče, pozor: šlapete po mně! Jak se vzepjal ten ryzák, ten divous! Uhni se rychle, Eunoou, pitomá huso! Ten jistě zahubí jezdec. Teď jsem teprve ráda, že dítě zůstalo doma.

Gorgó

Neboj se, Práxinoo, ti koně dávno už přešli, odešli na své místo.

Práxinoá

Už trošku přicházím k sobě. Kůň a studený had — ti vždycky už jako dítě nejvíc mě děsili. Rychle: dav hrozný hrne se na nás!

Gorgó (k stařeně)

Od hradu, babičko?

Stařena

Ano, děti.

Gorgó

Dostanem se tam?

Stařena

Tím, že se pokoušeli, až do Tróje Řekové vnikli. Pokusem, krásné dítě, se vůbec dosáhne všeho...

Gorgó

Tahle babka, jak se mi zdá, nám věštila něco.

Práxinoá

Ženské vědí přec všechno, i Zeus jak s Hérrou se brali!

Gorgó

Vidíš to, Práxinoo, tam u dveří, jak se tam tlačí?

Práxinoá

Příšerné! Podej mi ruku, Gorgó; Eunoou, ty zas Eutychildy se přidrž a pozor, sice ji ztratíš! Všechny najednou dovnitř a zuby nehty se držme! Hruza — můj letní pláštík je vpůli! Mám já to, Gorgó,

neštěstí! Dobrý muži, ať bůh vás po celý život
uchrání všeho zlého, jen pozor na ten můj pláštík!

Cizinec

Jen kdybych moh', ale pozor dám přece.

Práxinoá

Tlačení děsné!

Strká se to jak vepři.

Cizinec

Jen klid, je vyhráno, paní.

Práxinoá

Mějte i teď, i příště, vy dobrý muži, jen štěstí,
že jste se o nás tak staral! Jak hodný a soucitný člověk!
Zase je Eunoa v chumlu; ty strašpytle, tak už se protlač!

Gorgó

Práxinoo, pojď blíž: těch pestrých tkanin si všimni,
jak jsou jemné a vkusné! Nu řekni, výtvary božské!

Práxinoá

Kterépak ženy, velebná Athéno, tohleto tkaly,
kterýpak asi malíř ty bezvadné postavy kreslil?
Jako skutečné stojí, jak skutečné, přímo se hýbou,
spíše živé než tkané. Jak dovedná bytost je člověk!
On pak, na lůžku stříbrném sám, tam leží jak zázrak —
Adónis, miláček všech, ba samému podsvětí drahý;
první hebounké chmýří mu stíní půvabné skráně —

Jiný cizinec

Přestaňte, u všech kozlů. Co brebentíte tu pořád,
husy? Až je mi zle, jak zívají při každém slovu.

Práxinoá

Che, co *ten* tady chce? Co *jemu* je do našich řečí?
Poroučej tam, kdes pánem! Chce kázat Syrákúsankám?
Aby pak věděl i tohle: jsme po předcích z Korinta, prosím,
odkud byl Bellerofón, a mluvíme peloponnésky.
Rodáci dórští, jak doufám, zde smějí promluvit dórsky.
Velebná Persefono, krom krále kdo je tu nad nás?
Nikdo! Nu, ale chce-li, ať mlátí hubou, co na tom!

Gorgó

Práxinoo, už ticho! Tam právě se chystá k své písni
na Adónida výborná pěvkyně, občanka z Argu;
však si v smutečném zpěvu už loni dobyla ceny.
Jistě nám zazpívá krásně. Jak roztouženě se tváří.

Pěvkyně

Paní, jež Golgy si oblíbila, vysoký Eryx,
háje na Ídaliu, ó Afrodíto ty zlatá,
jakpak ti přivedly Adónida neslyšně jdoucí
Hóry po roce zase až od věčných podsvětních proudů?
Hóry, z bohyň ty nejváhavější, k radosti lidí
pokaždé přicházejí, však s prázdnou k nikomu nikdy.
Kyprido, tys prý Bereníku, smrtelnou bytost,
změnila v nesmrtelnou, ty dítě Diony božské,
tím, žes nebeskou šťávu jí do hrudi vkápala. A za to
ona zas tobě, jež tolik máš jmen a tolik i chrámů,
Bereničina dcera, ctná Arsinoé, svou krásou
Heleně rovná, jak mohla, šla s ozdobou pro Adónida.
U něho leží plody, dar ovocných stromů všech druhů,
u něho stříbrné koše jsou plné něžného kvítí,
líbezná vůně se šíří z váz zdobených zlatem. A všude
leží pečivo kolem, jež na plátech mísily ženy
z bílé pšeničné mouky a s příměsky rostlinné šťávy,

na čistém oleji pak je upekly, sladily medem —
 všude je tady jen pro něj, má podoby ptáků a zvířat.
 Z něžné zeleně kopru je zřízeno útulné loubí,
 mladiství Eróti, celičkový houf, se vznášejí nad ním,
 jako slavíci mladí když na stromě od sněti k sněti
 létají sem a tam a zkoušejí sílu svých křídel.
 Hle, ten eben, to zlato, zde orlové z bělostné sloni
 s půvabným Ganymédem se vznášejí k Diovu trůnu;
 nachový koberec, na něm je „lůžko měkčí než peří“
 (řekla by milétská žena i ten, kdo na Samu pase),
 lůžko je zchystáno též i krásnému Adónidovi:
 v jednom je Kypris a v druhém spí Adónis s lokty jak růže.
 Milenec její má osmnáct let nebo o rok jen více:
 nedrásá jeho ret, je vrouben teprve chmýřím.

Nyní se, Kyprido, raduj, že svého chotě máš zase;
 zítra za ranní rosy se shromáždíme my všechny,
 zaneseme ho k moři, kde vlny stříkají na břeh,
 uvolníme si vlasy, své řízy spustíme k patám,
 obnažíme si ňadra a zazpíváme pak zvučně:
 „Miláčku Adónide, tys jediný polobůh ze všech,
 který mešká hned u nás a hned zas u Acherontu.
 Nemá sám Agamemnón, sám Aiás, rek mocný a vzdorný,
 taková práva, ni Hektór, svých bratří dvaceti chloubu,
 ba ani Patroklos, Pyrrhos, ač z Tróje slavně se vrátil,
 také ne Lapithové ni Deukaliónovo plémě,
 Pelopidové a Pelasgové, ti vladaři v Argu.
 Buď nám milostiv, Adónide — teď i rok příští!
 Byls nám vítán i dnes a zase tak budeš, až přijdeš.“

Gorgó

Práxinoo, je moudřejší tvor než tahleta žena?
 Šťastná, co všechno zná, a cožpak teprv, jak zpívá!

Je však už čas jít domů: můj Diokleidés chce snídat.
 Muž je vždycky jak drak, když nejedl — od něho dále!
 Adóne, miláčku náš, buď zdrav a k zdravým se navrať!

16/ CHARITKY

Vždycky Diovy dcery a vždycky dbají i pěvci
 slavit bohy a slavit i proslulé činy svých reků.
 Múzy nebeské jsou a zpívají o nebešťanech;
 my jsme však smrtelní lidé — jak smrtelní smrtelné
 slavme!

Kdopak by ze všech těch, co žijí tu pod jasným nebem,
 otevřel Charitkám našim a vlídně je do svého domu
 přijal, aniž by je pryč poslal, však beze všech darů?
 S nevolí zpátky zas půjdou a s bosýma nohama domů,
 mnoho mi budou i spílat, že nadarmo vážily cestu;
 s nevolí prodlévat budou zas ve svém obydlí prázdném
 (na chladná kolena hlavu si v zármutku složí), vždyť tam je
 jejich přesmutné sídlo, když zpátky jdou s nepořízenou.

Kde je dnes takový přítel? Kdo miluje pochvalu pěvce?
 Ne, již netouží muži jak dřív, aby za skvělé činy
 byli též oslavováni — jen po zisku touha jim vládne.
 Každý má pravici v kapse a přemýšlí, odkud by získal
 peníze, nikomu však by nedal ni zlámanou grešli,
 na prosbu řekne: „Dám ti, až naprší a zase uschne.
 Kéž bych jen sám něco měl! Ať *bohové* žehnají pěvcům!
 Kdopak by poslouchal je? Nám všem přece postačí
 Homér!
 Ten pak je nejlepší básník, kdo nic si nenese z mého.“

K čemu vám, blázni, zisk zlata, jež v obrovském množství
 vám leží

pakli se smát, jen dále ho vleč a polibkům jeho
radši se vyhni; toť zhoubný polibek: jedy má na rtech.
Řekne-li: „Všechny své zbraně ti vydám, vezmi si všechny,“
záluďných darů se nedotýkej; sálají ohněm.“

2/ ÚNOS EURÓPY

Európě v sladký spánek sen zvláštní seslala Kypris:
bylo to blízko k ránu, už v poslední třetině noci,
spánek sladší než med se rozléval po očích lidem,
konejšil jejich strasti a lichotně klížil mdlá víčka,
zatímco zástupy neklamných snů se toulaly nocí.
Tenkráté Európei, když v podkrovní ložnici spala
(dceři to Foiníkově a doposud panně), se zdálo,
že se dvě pevniny hádají o ni, Asie totiž
se zemí protilehlou, a obě v podobě ženské.
Cizáckou tvářnost měla z nich jedna, tuzemské rysy
druhá a jako svou dcerku ji pevně vinula k sobě:
že prý je její pěstounkou, říkala, ba prý i matkou.
Tu však obrovskou rukou ta první popadne dívku,
která se nevzpírala: že hromovládňm prý Diem
dívka je přiřčena jí a čestňm darem je jejím.

Z podušek vyskočí Európeia; srdce jí buší,
jak se děší: to nebyl snad sen, spíš skutečnost sama.
Dlouho sedí jak němá a jejím procitlým zrakům
dvojice oněch podivňých žen se zjevuje stále.
Konečně dívka se ozve a úzkost hlasem jí chvěje:
„Kdopak mi z nebeských bohů ty zvláštní vidiny seslal?
Jaké to divné snění se vloudilo v ložnici ke mně,
když jsem tak sladce spala, a přímo mě vyhnalo z lože?
Kdo je ta cizí žena, jež v snách se mi zjevila, kdopak?

Jak mě to mocně vábilo k ní; a jak byla vlídná
ke mně: jak na vlastní dceru se laskavě dívala na mne.
Blažení bohové, kéž ten sen se mi obrátí v štěstí!“

Po těchto slovech se vzchopí a hledá milé své družky,
oblíbené své sourostenky ze slavných rodů,
s nimiž se bavila ráda, ať právě se strojila k tanci,
či když se koupala tam, kde bystřina ústila v moře,
nebo když sladce vonící lilie trhala v lukách.
Však je zahlédla brzy: z nich každá nesla si košík
na květinky a kráčely k loukám, poblíže moře,
kde se scházely s ní, vždy celá družina dívek,
aby se těšily šplounáním vln a nádherou růží.

Také Európe nesla si košík, košíček zlatý.
Héfaistův pracňy a úžasný výtvor, hotový zázrak.
Ten ho kdys Libyi dal, dar k zásnubám s vládcem všech
moří;

překrásné Télefaěsse jak dar ho zas Libye dala,
vzešlé z jejího rodu. A od matky Télefaěssy
dostala skvostňy ten dar pak Európe, doposud panna.
Mnoho mistrovských prací se skvělo a zářilo na něm.
Byla tam ze zlata Ínachovna, královská Íó,
v podobě mladé kravky, a ne už v podobě dívčí:
šílenstvím štvána bloudí a ujíždí po širých drahách
mořské tůně jak plavec; a moře je kalená ocel.
Vysoko na kopci při samém břehu stojí dva muži:
spolu se dívají na jalovičku, brázdící moře.
Byl tu i Kronovec Zeus, jak něžně a lichotně hladí
jalůvku Ínachovu a u sedmi výtoků nilských
kravičce krásnorohé zas vrací podobu dívčí.
Kravička byla z mědi, a ze stříbra peřeje nilské,
Kronovec Zeus pak sám byl vyroben z ryzího zlata.

Kolem košíku v pruhu, hned pod okrajem, byl Hermés,
po jehož boku jak dlouhý tak široký na zemi ležel
Argos, proslulý stem svých očí, pořád jen bdících.
Z jeho červené krve se vznášel honosně krásný
páv a na obou křídlech jen zářil květnatou barvou;
právě své peruti rozpjal jak střelhitá lodice plachty,
takže objímal křídly ten okraj zlatého koše.
Takový tedy košík si nesla Európe krásná.

Když pak se dostaly dívky až k lukám, posetým květy,
jedna se těšila květinkou tou a jiná zas onou.
Jedna hyacint hledá a druhá voňavý narcis,
jiná mateřídoušku a fialku; všude tam kvetly
spousty a spousty květin v těch loukách živěných jarem.
Jiné jak o závod spolu si trhají kvetoucí šafrán,
zlatý a omamně vonný, a kněžna uprostřed družek
podobna Afrodítě, když v kruhu Charitek září,
trhá líbeznou rukou květ nádherné ohnivě růže.
Neměla příliš dlouho z těch květin dívka se těšit,
neměl panenský pás jí zůstat neporušený.

Zpozoroval ji Zeus: ach, jak se mu sevřelo srdce,
zkrušeno záłudným šípem, jímž Kypris střelila po něm,
ona jediná mající moc i Kronovce zdolat.
Aby obloučil spíš to dívčí dětinné srdce,
aniž pobouřil hněv své choti, žárlivé Héry,
skryl své božství a změnil svou tvář a rázem byl býkem,
ne snad zvířetem chovaným v stáji, ani ne býkem,
jaký vláčí zahnutý pluh a vyrývá brázdu,
ani ne býkem se pasoucím ve stádě, ani ne oním,
který zotročen bičem se táhne s nákladním vozem.
Celý, od hlavy k nohám, byl barvy zlatově žluté,
uprostřed čela měl stříbřitý kruh jak zářivou hvězdu,

oči mu tajemně hrály a svítily milostnou touhou;
souměrné rohy mu trčely z hlavy, jeden jak druhý,
v pěkném polooblouku jak srpek rohaté luny.
Když pak na louku vkročil, tu nejen nezděsil dívky,
naopak, jako by touhu v nich vzbuzoval, aby šly k němu
blíž a milého tvora se dotkly; tajemná vůně
vanula z něho už z dálky i sladkým výdechem lučin.
Tu však si najednou stoupl až před nohy půvabné dívky,
olizoval jí šíji a pannu lichotně vábil.
Ona ho zvědavě hladí, až potom tiše mu otře
zpěněná ústa rukou a náhle políbí zvíře.
Milostně zabučel býček, a každý byl by si myslil,
že ten lahodný zvuk se ozval z mygdonské flétny;
konečně Európe před nohy klekl a díval se na ni,
na stranu otočil krk a nastavil široká záda.
Tehdy povídá dívka k svým družkám krásnokadeřným:
„Přítelkyně a družky, jen pojdte, na toho býka
pro zábavu si sednem; a jistě se vejdem všechny
na jeho prostranný hřbet. Jak milé zvíře a krotké
na první pohled a jak je přítulné! Skutečné býky
vůbec nepřipomíná a rozum najevo dává
úplně lidský; už nic mu nechybí, než aby mluvil.“

Takto hovoří dívka a s úsměvem sedá mu na hřbet,
ostatní chtěly za ní; tu býk se pojednou vzepjal,
uchvátiv, kterou si přál, a bleskem uháněl k moři.
Obrátila se nazpět a volala milé své družky,
obě ruce k nim vztáhla — a marně: nemohly za ní.
Když s ní dorazil k břehu, býk do moře skočil jak delfín,
rozběh' se po širých vlnách a vůbec nezvlhčil kopyt.
Dotykem jeho kroků se rázem ztišilo moře,
Diovi kolem nohou se mrskaly nestvůry vodní,
rozjařený pak delfín se přes peřej po hlavě zhoupl.

Z moře se vynoří Néreoovny, každá z nich sedí na zádech vodního tvora, a v celých řadách k nim plují. Sám pak vládce hučících vod, jenž otrásá zemí, vlnu za vlnou rovná a sám teď hlubinnou drahou svému bratru je vůdcem; a kolem v jediném shluku přečetní Tritónové, ti hluční trubači mořští, v protáhlé lastury dují a troubí svatební píseň.

Na býčím hřbetě sedíc Diovi, ubohá panna pravici chytá se dlouhého rohu, levicí zvedá záhyb nachové řízy nad pasem: nejspíš se bojí, že by ji mohla vláčet v té tůni bezmezná, sivé. Pojednou dívčina říza se vysoko na zádech vzdula jako na lodi plachta a nadnáší Európeiu. Už byla daleko rodné země, zmizel jí z očí burácející břeh i strmé hřebeny horské, jenom ten vzduch byl nad ní a pod ní nesmírné moře. Plaše se rozhlédne kolem a konečně promluví takto: „Božský býku, kdo jsi? Ach, kam to uháníš se mnou? Cože se pouštíš drahou, tak svízelnou loudavým býkům? Což se nehrozíš moře? Jen hbitým lodím je sjízdná hladina mořská však, býk — ten vodní cesty se bojí. Čímpak uhasíš žízeň a jak se tu na moři najíš? Jistě jsi nějaký bůh a jednáš důstojně bohů. Však se na moře nevydá býk, a naopak nikdy mořský delfín zas na souš; a ty jak zemí, tak mořem nebojácně se řítíš, a nohy tvými jsou vesly. Snad i nad modrý vzduch se vzneseš vysoko se mnou jako ten rychlý pták a nakonec budeš i létat. Běda ach běda, jak jsem nešťastná! Jak jsem jen mohla opustit otcovský krov a tomuhle býku se svěřit! Sama a sama teď bloudím a ujíždím neznámou vodou. Vyslyš mě, vladaři sivých vln, jenž otrásáš zemí,

laskavě ke mně shlédni, vždyť tys to bez pochybnosti, který mi klestíš cestu a řídíš tuto mou plavbu. Ne asi bez vůle boží teď putuji po mořských drahách.“

Takto mluvila panna, a rohatý býček jí řekl: „Jen buď statečná, dívko, a zvlněných hlubin se neboj! Já jsem přece sám Zeus, ač zblízka tvářnost mám býčí; mohu se objevit v každé podobě, jak se mi líbí. Z horoucí lásky k tobě teď v téhle podobě býčí brázdím dálavy mořské. A záhy přijme tě Kréta, která je kolébkou mou, a tam tě čeká i sňatek. Na Krétě z Diovy krve máš zrodit věhlasné syny, kteří povládnou všichni svým žezlem rodákům krétským.“

Takto řekl; co řekl, se stalo. Již zahlédli Krétu. Tehdy konečně Zeus — v své pravé podobě božské — uvolnil dívce pás, a Hóry chystaly lože. Panenská Európeia se stala Diovou chotí, nedlouho potom i matkou a Kronovci povila děti.

3/ MEGARÉ manželka Hérakleova

„Pročpak v mileném srdci se trápiš, má matko, tak hrozným zármutkem? Vždyť ta červeň, již mívalas dříve, ti nyní úplně zmizela z tváří! Proč prožíváš takový smutek? Či že tvůj proslulý syn tak nesmírné útrapy snáší u muže pranicotného, jak lev by byl kolouchem týrán?“